

Publicerad 2010-02-25 20:49 av Larz Gustafsson

Publicerat med tillstånd av författaren.

SPECIALARBETE OM LARZ GUSTAFSSON AV MARCUS OLSSON

Marcus Olsson, SP3I

Reportage, Svenska C

Vasaskolan ht-10

En man och hans vandring

Larz Gustafssons liv har varit fyllt av förändringar, av framgångar och av misslyckanden. I sin ungdom var han brinnande kommunist och legendarisk punkbandsångare. Han var en revolutionär, som stred mot religion, rådande samhällssystem och omvärlden i största allmänhet. I oktober 1984 förändrades allt. Larz blev frälst och hans liv tog en helt ny vändning.

Behovet av att uttrycka sig, kompromisslösheten och engagemanget har han haft sedan barndomen. I övrigt har inte mycket varit konstant. Att Larz Gustafsson är en person som går sin egen väg var uppenbart tidigt. Åtta år gammal bestämde han sig för att ändra stavningen i sitt förnamn och som pojke betraktades han som en buse. På lågstadiet tog revolterandet fart ordentligt - han sa emot lärarna och deklarerade gärna att han var ateist. Uppror kräver förmåga att uttrycka sig, och språket har alltid varit hans starkaste vapen; senare har han fått höra att han som tioåring & talade som en vuxen&. I de tidiga tonåren blev han ivrig kommunist, mycket tid ägnades åt att läsa Mao. Under sin tid på Vasaskolan fick Larz Gustafsson tillfälle att umgås med meningsfränder, vilket förde honom in på punkmusiken. Vid den här tiden föddes hans alter ego Zluggo Pop, och han blev medlem i bandet Bizex-b. Bandnamnet är en parodi på Wizex, som på den tiden var ett känt dansband med Kikki Danielsson i spetsen. Den här typen av ironiska fyndig- eller spydigheter kännetecknar budskapet i Bizex-bs musik. Det handlar om samhällsförakt, och ingen går säker

för de skoningslösa men humoristiska angreppen. Än idag minns människor som bodde i Gävle de numera klassiska skivorna Vi Lever och En Våldtäkt I Vinyl. Originalpressningen av dessa skivor är idag extremt eftertraktade och betingar ett värde på flera tusen kronor.

Biblioteket – ett hem hemifrån

Larz Gustafsson och jag möts på Gävle bibliotek, som han betraktar som ”a home from home”. Jag anländer en stund innan utsatt tid och får syn på Larz vid utlåningsdisken. Han vinkar glatt, vi tar i hand och han visar upp en utrangerad seriebok han har köpt. Medan vi går upp för att sätta oss på övervåningen, berättar Larz att han sitter här dagligen och läser och skriver. Han slår sig hemtamt ner vid ett bord, för att sedan plocka fram gamla bilder och texter han skrivit. Samtalet flyter på, Larz visar sig vara en mycket pratsam och öppen person. Han verkar glad över att få berätta sitt livs historia, det finns mycket värme i hans ögon när vi talar om saker han har upplevt.

Öppenhjärtigt talar han om punkperioden, hur det var i Gävle och vad han själv kände. I en tidningsartikel i Arbetarbladet skrev den då 18-årige Larz om sitt liv under rubriken ”en punkares sportlov”. Han förkunnade bland annat: ”revoltmänniska som jag är skulle jag helst vilja vända upp och ned på hela kommunfullmäktige, hela kulturnämnden och hela stadsstaben.” Han har alltid varit extrem, menar han idag, aldrig lagom.

- Oavsett om det har varit frimärken

eller kommunism jag intresserat mig för, har jag propagerat för det. Jag är en budbärare, säger Larz.

　

　

Vändpunkten

Trots det intensiva fokuset på musiken och politiken, tyckte han ibland att livet kändes tomt. Han arbetade intensivt inom Human-Etiska Förbundet (numera Humanisterna) och argumenterade flitigt, både i verkliga livet och på insändarsidan i lokaltidningarna, för att religionen skulle avskaffas. Samtidigt tampades Larz med svår dödsångest, som inte kunde botas.

- Jag läste Agatha Christie, Darwin

och Marx. Jag lyssnade på Ulf Lundell och Joe Strummer. Men ingen av dem kunde hjälpa mig, berättar han.

I sju år led Larz, dock utan att tänka tanken att omvärdera sin ateism. En gång förbannade han Jesus inne i Uppsala domkyrka. Men en förändring skulle komma. Kanske för att veta närmare vad han stred mot, läste han någon gång kristna texter, men utan att alls beröras. I oktober 1984 kulminerade dödångesten. Larz kom hem från jobbet, fullständigt nedbruten av skräcken. För första gången i sitt liv knäppte han sina händer. Han säger lite skämtsamt att det var som när han på den tiden försökte närma sig tjejer: klumpigt och tafatt. Gud gav dock bättre svar än tjejer. Larz uppfylldes av den största känslan av lugn och lycka han någonsin känt, berättar han med ett stort leende på läpparna och en liten tår i ögonvrån.

Efter den dagen var ingenting sig likt. Larz gick in för sin tro med enorm frenesi och ville frälsa hela sin omgivning på en gång. Hans vänner inom punken blev vansinniga när han plötsligt hoppade av sitt band och missionerade i umgängeskretsen. De flesta menade att hans tro bara var en fånig imagegrej som skulle försvinna ganska snabbt. Sett ur retrospektiv är Larz glad att han stod på sig, men inser att han kanske förivrade sig lite till en början. Entusiasmen över frälsningen var så stor att han försökte få alla han mötte att vandra samma väg.

- Jag tog mig vatten över huvudet

redan innan jag var döpt, skrattar Larz.

Först fann Larz Gud, strax därpå fann han kärleken

När en vän till honom var sjuk och Larz skulle gå och hälsa på, frågade han en etiopisk kvinna han mötte om vägen. Larz försökte också berätta för henne om sin tro, men hon talade om att hon inte var intresserad. Däremot sa hon att en släkting till henne, som bodde kvar i Etiopien, var mycket intresserad av sådana frågor. Larz tog hennes adress och bestämde sig för att skicka några kristna böcker. Kvinnan blev överlycklig, för hon hade bett till Gud om just den här typen av böcker. Hon hade blivit bönhörd! Det ledde till en lång brevväxling mellan Larz och den afrikanska kvinnan. De blev kära i varandra, och Larz flög till Etiopien, där de gifte sig.

- Jag tog ett plan, eftersom Gud lät

mig förstå att det var hans plan, skojar Larz.

Efter en månad vistelse där flyttade de hem. Larz berättade glädjestrålade den ovanliga kärlekshistorien och avslutar med att berätta att de nyligen firat 20-årig bröllopsdag.

Larz har haft ett liv fyllt av förändringar, men nu är det slut med det, menar han.

- Livet är fullt av val. Ett av de

svåraste var det mellan The Clash och Sex Pistols, det klarade jag inte av. Men det viktigaste var valet av Jesus. Det kommer jag hålla alltid att hålla fast vid, det är jag helt säker på.

　

　

Zluggo och Larz – numera i symbios

Hans kulturgärning gick inte i graven då Larz avslutade musikkarriären, utan fortsatte istället på annat vis. På hemsidan poeter.se har Larz Gustafsson till dags dato laddat upp 2534 dikter. Somliga är romantiska, andra handlar om tron och några är satiriska. Larz har alltid haft en mycket vass tunga, i både poesi, låttexter och insändare. Han har i lokalpressen kommenterat de mest skilda frågor och har därigenom blivit en igenkänd signatur. Viljan att uttrycka sin åsikt kommer sig av ett starkt rättspatos och en sanningslidelse, tror Larz själv. Ibland har han i affekt sparat ur i sina inlägg, menar han, men det beror på att det rör sig om frågor han känner så starkt för.

Idag lever Larz Gustafsson i en harmonisk tillvaro, med Gud i centrum.

- Att vara kristen är ingen hobby, det

är ett liv, säger han.

Han är en ovanlig man, som ser det som sin livsuppgift att sprida evangelium. Men när han umgås med de gamla punkpolarna, pratar han inte så mycket om det. Det viktiga är att alla vet vad han står för. Zluggo Pop finns också kvar, om än i en lite mer avslappnad och mindre revolterande skepnad. Han ser till att punken finns kvar i Larz liv. Politiken har däremot helt och hållet lämnat bakom sig, han berättar att han eldar upp valsedeln så fort den kommer på posten.

Larz Gustafsson ägnade flera decennier åt att söka sig själv och sin plats i tillvaron. Numera vet han vem han är – och det gör du också!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Larz Gustafsson med Poeter.se id #20037 innehar upphovsrätten